

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 13

December 1970

årgång 1

INNEHÅLL:

Det lackar mot jul
Våra körtlar och chakras
Minneslista nr 13
Rymdens dimension - talet 1
Kärlek-Vishet; Tankens makt
Drömmens trädgård; Gulli Bergvall
Gralskalken och morgondagen
Flygande Tefat; Sandor Markus
Om onda makters besök på vår jord

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, 1 tr.ned, Stockholm
tel.08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris pr år Kr.12:-- Beställning hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex.av tidningen kan erhållas.

DET LACKAR MOT JUL

Gamla seder försvinner, nya uppstår och inordnas snart i ännu nyare. Så snabbt som växlingarna numera spelar över registret, må vi undra vad som blir kvar av barndomsminnen från gångna jular för den skara, som nu växer upp. Så överflödande som barnens julklappshögar numera är, må väl ett myller av färgsprakande julsensationer stå fram inför deras ögon vid en tillbakablick. Knappast kan väl totalbilden bli av rogivande verkan. Blir inte minnesbilderna kaotiska som mönstren i ett kalejdoskop?

Den äldre människan är kanske väl mycket bunden i minnen, ty om dessa skapar tyngd i sinnet är de av ondo, så som bitterhet över en förlust är av ondo. Till de ljusa minnena hör julklappslackningen, många vill ha den kvar, och dock frågar vi oss, om vi inte är felaktigt bundna vid denna sed. Seden är föråldrad, och dock vill vi inte överge den.

Det förekommer i våra dagar julgranar av plast, och man får höra att det väl inte finns annat än gott att säga om ting som äger bestånd. Men det är med den granen som med de konstnärligt utformade blomsterbuketterna av plast: livet saknas. De med värme förknippade erinringarna från gångna jular, som här åberopas, består till stor del av luktminnen. Doften av lackade julklappar, av granris och brinnande stearinljus, kan de ersättas med något? Och är de banden skadligt bindande? Kanske känns det bittert för många att alla ersättningar frångästs dessa luktsensationer och kanske är denna bitterhet menlig, en sak är dock säker, det uppväxande släktet förstår inte vari saknaden består.

Må vi hålla våra barndomsminnen i helgd, men samtidigt undvika svärmodig längtan efter det vi förlorat. Tiden rinner fort, det gamla får inte hindra det nya att träda fram. Sentimentalitet är ett lika föråldrat ord som stormhatt och knäppkängor. Låt oss minnas, men gömma våra minnen. De blir då värdefulla gömslen att fly till, när de tejade julklapparna i rik mångfald delas ut kring plastgranen med de färgsprakande el-ljusen.

VÅRA KÖRTLAR OCH CHAKRAS

I min bok EVIGHET-OÄNDLIGHET beskriver jag den omdaning som den mänskliga kroppen genomgår vid övergången till astralplanet. Chakras - förbindelseleden mellan den astrala och den fysiska kroppen - påverkar direkt hela vår kropps körtelsystem. Detta får omdirigera sitt arbete, när chakras uppgifter blir omplacerade.

Om chakras verksamhet vet vår läkarvetenskap ingenting, i varje fall låtsar de inte om det. De vet att "tredje ögat", som lyder under tallkottkörteln, förefinns hos många djur, men anser att det har försvunnit hos människan. Tallkottkörteln, som ännu finns kvar, får således räknas till de rudimentära organen. Denna inställning måste nu omarbetas, ty annars får de ingen förklaring på de förändringar de iakttar på våra kroppar.

Tanken att organet ifråga var en kontaktpunkt mellan kropp och själ lämnades åt filosofien att utarbeta.

Emellertid är det så att både hypofysen och tallkottkörteln har fått nya uppgifter. På sidan 88 i ovannämnda bok skriver jag: "Så som hypofysen förut varit alla körtlars körtel skall tallkottkörteln härnäst efter bli alla chakras gemensamma körtel". Vi har lyfts upp mot ett högre tillstånd, vetenskapen konstaterar effekten av detta förhållande, vi har bearbetat orsaken och verkan under många år. Därför att vi utgått från den andliga sidan av skapelsens funktion och sett dess verkan i det fysiska, finner vi hur människokroppen i framtiden kommer att gestalta sig. Ty vi har funnit att lagen verkar genom alla serier med osviklig precision.

Det är med glädje vi ständigt får tillfälle konstatera hur våra förutsägelser verifieras av vetenskapen. Kanske kommer de fram till sina resultat samtidigt med oss eller före oss, men eftersom vi måste invänta ett nedförande till populärvetenskapliga regionen, innan vi når dem, förefaller det oss som om vi vore före dem. Den saken är ju av mindre betydelse, huvudsaken är att förklaring ges om det bakomliggande, den andliga orsaken till skeendet. Alla väntar på kunskap inom alla områden, stor är törsten efter vetande.

På nytt blir tallkottkörteln ett intressant studieobjekt för våra vetenskapsmän. Det är inte att undra på att detta organ nu ger sig tillkänna, eftersom det övergått att bli ett samordnat organ för alla chakras, en uppgift som aldrig förut tilldelats någon körtel i vår kropp, därför att vi hittills helt varit fångna i det materiella.

Det är emellertid inte så att det mänskliga "tredje ögat" tar emot signaler av fysiskt ursprung, även om så är förhållandet hos de djur som är försedda med detta organ. Hos allt fler människor upplever denna för oss osynliga kroppsdel en ständigt ökande livaktighet. Förmågan till telepatisk kontakt med det översinnliga är att hänföra till detta organ, som är vårt pannchakra. Denna erfarenhet kan dock inte vetenskapen med sina nuvarande instrument göra, ty dessa ting hör till ett högre vibrationsområde, bortom det rent fysiska. Men kanske att datamaskinen, denna mot högre sfärer riktade uppfinning, rätt programmerad kan ge ett svar, som tvingar fram en ny tankeriktning hos den elit, som har allas förtroende.

Om vetenskapen ville godkänna den andliga forskningen, skulle inte en kvarts million djur behöva slaktas för att man skall komma fram till ett resultat tillgängligt på andra vägar. Den fysiska vägen är inte den enda vi har att välja för att nå vetandets höjder. Men dagen är snart inne, då en förändring är färdig att bryta igenom. Må vi hoppas att den kommer innan de karmiska kostnaderna för dessa djuroffer blir dem övermäktiga.

På vidstående två sidor står att läsa vad läkarvetenskapen säger i dessa ting.

TALLKOTTKÖRTELN VÅRT KONTROLLUR?

Fysiologerna ägnar för närvarande ett nyvaknat intresse åt tallkottkörteln, en liten "takdekoration" i mellanhjärnans tak. Filosofen Cartesius hävdade en gång att den lilla körteln var kontaktorgan mellan kropp och själ, en mötesplats för livsandarna. Numera blir det allt mer troligt, säger med. dr Gustaf Myhrman, att tallkottkörteln har den viktiga funktionen som ett biologiskt kontrollur med uppgift att synkronisera kroppens funktioner med dygnet och årstiderna.

Av GUSTAF MYHRMAN

Våra ungdomar vid badstränderna har inte sällan i sin utrustning ett s. k. cyklopöga, en gummask med ett stort, ovalt glasfönster för att skydda ögonen under vattnet. När de skjuter upp cyklopögat i pannan gör det en smula skäl för namnet. Cykloperna var i den grekiska sagan ett släkte av jättar med ett enda stort öga i pannan. Odysseus och hans män upplevde ett förfärligt äventyr som fångar hos de grymma jättarna.

Några av de vidunder, som forntida författare skildrat eller som eljest figurerat i människors föreställningar har man trots sig kunna härleda till feltolkade naturiakttagelser av olika slag. Hur föreställningen om enöga jättar med ett stort öga i pannan kan ha uppkommit lär kanske aldrig kunna utredas.

Egendomligt nog existerar likväl en hel rad djurformer, som utöver sina två ögon faktiskt har ett slags synorgan mitt i pannan, det s. k. parietalorganet eller parietalögat. Det har påvisats hos ett mycket stort antal ryggradsdjur utom möjligen de lägsta. Det utvecklas från taket på mellanhjärnan och består ofta av två små organ, som står i nervförbindelse med varandra; det ena ligger långt framskjutet i pannan under huden eller under skalltaget och det andra är beläget litet längre nedåt och bakåt. Det senare partiet kan identifieras som den även hos människan existerande bildning, som kallas tallkottkörteln, corpus pineale eller epifysen, varom litet mera nedan. Det märkliga är, att pannorganet har en byggnad, som antyder att det

är ljuskänsligt. Man har vid mikroskopisk undersökning påvisat strukturer, som liknar de s. k. stavarna i ögats ljuskänsliga näthinna. Och inte nog därmed, hos vissa ödlearter är detta pannorgan utrustat med lins, vilket gör dess roll som synorgan än mer övertygande. Det får därför anses troligt, att pannorganet hos de lägre djuren påverkas av ljus och sedan med nervsignaler aktiverar den längre in belägna tallkottkörteln. Vad resultatet blir av denna aktivering är inte fullt klarlagt. Det är tänkbart, att tallkottkörteln produ-

cerar något ämne, som påverkar dessa djurs livsprocesser och uppträdande, t. ex. deras färgväxling, men problemet är ännu olöst.

Hos människan och de högre djuren finns inte något pannorgan. Men tallkottkörteln finns som en liten konisk tapp i mellanhjärnans tak. Detta tak ligger djupt ned, kringbyggt av storbjärnans väldiga hemisfärer. Den lilla takdekorationen är 5—9 mm lång och väger inte mer än 100—180 milligram. Vad kan den ha för uppgift? Att den frågan ägnar fysiologerna f. n. ett nyvaknat intresse.

Märkligt nog har tallkottkörteln under en tidigare epok spelat en stor roll i den vetenskapliga världen. Den franske filosofen René Descartes — Cartesius — som under sina sista levnadsår var anställd hos drottning Kristina i Stockholm, tilldelade tallkottkörteln en mycket viktig roll, nämligen som kontaktorgan mellan kropp och själ. Han måste ha fängslats av det egendomliga lilla opariga organet, beläget djupt inne i hjärnan liksom grense över det

trängsta stället av hjärnans kanalsystem. På denna strategiska punkt kunde livsandarna mötas. Där kunde själen mottaga sinnesintrycken och med ledning av dem dirigera livsandarna.

Sedan "cartesianismen" småningom spelat ut sin roll blev tallkottkörteln detroniserad. Den förde en undanskymd tillvaro ända till senare delen av 1800-talet, då Charles Darwins utvecklingslära kom att väcka ett nytt intresse både för tallkottkörteln och för en hel rad andra gåtfulla bildningar i människokroppen. Darwins teorier om arternas uppkomst — som väckte en så ursinnig debatt speciellt i fråga om människans förmodade härstamning från aporna — hämtade åtskilligt stöd från studiet av s. k. rudimentära organ. Det finns på olika håll i människokroppen byggnadsdetaljer, som man vill förklara som rester av organ, som under släktets utveckling från lägre former till högre blivit obehövliga och återbildats. Ett ofta valt exempel på rudiment är blindtarmens maskformiga bihang.

Det föreföll möjligt, att tallkottkörteln också var ett rudimentärt organ, ett utvecklingshistoriskt minnesmärke efter det egendomliga parietalorganet hos de lägre djuren. En gång själens säte, nu anspråklöst historiskt minnesmärke!

Det fanns dock åtskilligt, som kunde tala för, att det egendomliga organet likväl var något mer än ett slumrande minnesmärke. Dess mikroskopiska byggnad är körtelliknande och organet undergår under livets lopp påtagliga förändringar. Redan före puberteten

tycks det ändra karaktär och i viss mån tillbakabildas. Det uppträder egendomliga förändringar i dess inre, som fått namnet "hjärnsand". Dessa små korn har f. ö. fått ett betydande praktiskt värde, varom mera senare.

Under 1800-talets sista årtionden kom man att uppmärksamma en hel rad av betydelsefulla, tidigare oförstådda organ eller organdetaljer, de s. k. inresekreteriska körtlarna. Dessa körtelliknande organ eller organdetaljer, hade i motsats till andra körtlar inte någon påvisbar utförsång, tydligtvis avlämnade de sina produkter direkt till blodet. Så småningom klarnade bilden av ett helt system med ytterst betydelsefulla, ja ofta livsviktiga funktioner. Till detta system av körtlar med inre sekretion hörde exempelvis hjärnbihang (hypofysen), sköldkörteln, bisköldkörtlarna, binjurarna, de s. k. Langerhanska öarna i bukspottkörteln, vissa celledement i testiklar och äggstockar.

Nu blev tallkottkörteln ånyo intressant. Tillhörde det lilla organet kanske också denna märkliga kedja av inresekreteriska organ? Producerade den på sin undanskymda plats något för hela kroppen betydelsefullt ämne?

Problemet visade sig emellertid ytterst svårlost. I regel följdes vid utforskningen av de inresekreteriska organen två vägar. Dels studerade man eventuella bortfallsymtom, om organet avlägsnades på försöksdjur, dels prövade man verkan av extrakt, som framställdes ur organet ifråga. Båda vägarna har i många fall lett till stora framgångar: organfunktioner har klarlagts och de verksamma substanserna kunnat framställas. Buk-

spottkörteln roll vid sockersjuka och framställningen av insulinet kan nämnas som lysande exempel. Att det skulle bereda särskilda tekniska svårigheter att på dessa vägar söka utforska tallkottkörteln funktion är knappast förvånande. Organet är svåråtkomligt, dess avlägsnande på försöksdjur kräver hjärnkirurgisk teknik. Det är inte lätt att utvinna verksam substans i tillräcklig mängd för prövning ur ett organ av så ringa storlek.

Ett intressant bidrag till frågan om tallkottkörteln funktion lämnades strax före sekelskiftet av den tyske patologen Heubner, som hade observerat en 4-årig pojke med för tidig könsmognad. Pojken visade sig ha en svulst i tallkottkörteln. Åtskilliga iakttagelser av liknande slag har även gjorts senare och givit stöd för uppfattningen, att körteln kunde tänkas utöva en återhållande verkan på könsmognaden.

Något entydigt och uttömmande svar gavs inte. I närmare ett halvsekel fick tallkottkörteln behålla sin undanskymda plats. Den betraktades visserligen inte längre som ett rudimentärt organ utan hade fått värdigheten av ett sannolikt inresekreteriskt organ, men i denna egenskap föga märklig — "för närvarande betraktad som

den minst intressanta av de inresekreteriska körtlarna" skrev en framstående svensk patolog på 1940-talet.

Som ett kuriosum kan nämnas, att den förut här omtalade "hjärnsanden", d. v. s. de förkalkningar, som tidigt uppträder i tallkottkörteln och tolkats som tecken på avtagande aktivitet, fått praktisk betydelse i röntgentekniken. Dessa små kalkskällor är nämligen synliga på röntgenbilden och visar därigenom körteln läge. Normalt ligger den alldeles i medellinjen och kan vid rubbningar i sitt läge förråda viktiga förskjutningar i hjärnhalvornas position, t. ex. vid hjärntumörer och blödningar. De små förkalkningarnas läge brukar därför alltid uppmärksammas.

Med 1960-talet har en ny epok inletts i våra kunskaper om tallkottkörteln, så viktig, att man t. o. m. talar om "the pineal revolution", tallkottkörtelrevolutionen. Om körteln för 25 år sen kunde betecknas som den minst intressanta, är den för tillfället snarare den mest intressanta.

Redan i mitten av 1940-talet hade några svenska forskare, Borell & Örström, med utnyttjande av den då ganska nya tekniken med radioaktiva isotoper, i detta fall

radioaktiv fosfor, kunnat visa, att fosforomsättningen var synnerligen livlig i tallkottkörteln. Av 17 undersökta hjärnpartier hos olika försöksdjur visade tallkottkörteln de högsta värdena, onekligen ett förbluffande fynd beträffande ett organ, som betraktats som föga aktivt. De kunde också påvisa ett samspel mellan tallkottkörteln och äggstockarna.

Genombrottet för en ny syn på tallkottkörteln kom 1958, då amerikanen Aaron Lerner och hans medarbetare vid Yaleuniversitetet upptäckte tallkottkörteln verksam substans, som benämndes *melatonin*. Det säger kanske något om arbetets art, att det åtgick omkring en kvarts miljon tallkottkörtlar från slaktdjur för att få fram råmaterial i tillräckliga kvantiteter för renframställning och utprövning. En rad forskare har varit sysselsatta med att klarlägga melatoninets struktur, hur det bildas och vad det har för verkan hos djur och människor. Det är inte för mycket sagt, att forskningarna kommit tallkottkörteln att framstå som ett mycket märkligt organ.

Kanske är det särskilt märkligt, att körteln produktion av den verkamma substansen melatonin växlar med ljus och mörker. De flesta däggdjur lever i en omgivning med rytmisk växling av dagsljus och nattmörker. Melatoninproduktionen företer också en rytmisk växling. Hos råttan, som är ett nattdjur, hämmas sålunda melatoninproduktionen när det är ljus.

Som tidigare nämnts finns hos lägre djur ett ljuskänsligt "parietal-öga" med nervsignalförbindelse med en längre in i huvudet belägen motsvarighet till tallkottkörteln. Man antar på goda grunder, att parietalögat, när det träffas av ljus, sänder in nervsignaler, som påverkar tallkottkörteln. De högre djuren och människan har under årmillionernas utveckling förlorat detta cyklopöga, men tallkottkörteln finns kvar. Märkligt nog har de nya forskningarna kunnat göra troligt, att det även hos de högre djuren är ljuset, som påverkar tallkottkörteln via nervsignaler, som på tidigare okända nervbanor når körteln från synnerven!

Vad har nu tallkottkörteln kemiska budbärare melatonin för verkan? Ett mycket stort antal experiment har givit stöd åt den tidigare hypotesen, att körteln verksam substans utövar en bromsande effekt på könsmognaden. Man tänker sig, att belysning indirekt via nervsignaler från synner-

ven till körteln hämmar melatoninbildningen. Eftersom melatonin bromsar könsmognaden skulle belysning komma att lätta denna bromsverkan. Som exempel kan nämnas, att om fåglar utsätts för belysning under mer än 14 timmar om dygnet, påskyndas deras könsmognad. Men det går tydligen inte att pressa in alla observationer i ett så enkelt schema, som det här ovan antydde. De effekter, som observeras vid experimenten, tycks bero av en mängd olika omständigheter, bl. a. djurens art och ålder samt deras egenskap av dag- eller nattdjur, t. o. m. tidpunkten på dygnet, då melatonin tillföres organismen. Tallkottkörteln skiljer sig därmed från andra inresekreteriska organ, vars verkamma produkter lättare kan infogas i ett fixerat schema med bestämda verkningar på bestämda organfunktioner. Man har ibland kallat de inresekreteriska körtlarnas samspel för "den hormonala ofektern". Kanske är tallkottkörteln inte bara en musikanter i denna orkester utan snarare en dirigent. När tiden är inne och ljuset släcks i salongen höjer dirigenten taktpinnen och leder orkestern, stämmor sätts in eller hålles tillbaka. En del fysiologer anser, att frågan om tallkottkörteln funktion lämpligen bör formuleras: hur svarar olika organsystem i kroppen på de växlingar i tallkottkörteln melatoninavsöndring, som i sin tur ytterst bestäms av ljusförhållandena?

Det blir alltså troligt, att tallkottkörteln har den viktiga funktionen som ett biologiskt kontrollur med uppgift att synkronisera kroppens funktioner med dygnet och årstiderna. Om detta antagande bekräftas får det stor betydelse för förståelsen av många naturföreteelser. Kanske får vi förklaring till några av de rytmiska företeelser, som följer dygnet och årstiderna både i vår egen kropp och i naturen. Kanske är det tallkottkörteln, som kommer livsandarna att vakna hos djur och människor, när vårljuset kommer. Den oansenliga körteln blir något av ett *horlogium mirabile* — liksom det berömda uret i Lunds domkyrka — vars sinnrika maskineri låter visare och figurer röra sig och toner ljuda efter dygnets och årstidernas växling.

Gustaf J. Hyömen

MINNESLISTA NR 13 FÖR LÄRJUNGEN PÅ VÄGEN

Många lärdomar har vi att inhämta numera, som vitt skiljer sig från vad vi förut hade att uppta som rättesnöre i livet. När ingenting längre utgestaltar sig så som tidigare skedde, måste vi ställa om oss för att möta det nya.

När vi tar dagens ungdom närmare i betraktande, så annorlunda, så vakna, medvetna, självsäkra, och betänker att de snart uppnått medelåldern, då de har bestämmanderätten i riket, då förstår vi att världen kommer att förvandlas i alla avseenden. Redan nu är deras inflytande enormt, men när en dag ingen motsträvig ålderdom längre inlägger sitt veto mot deras framfart, då får världen ett annat ansikte. Dock hinner de formas under de år som kommer.

Vi behöver en förvandlad värld, och vi kommer att få den. Utvecklingen går snabbt, när väl barriaderna är nedrivna. Vi skall inte tro att den moderna teknikens snabba utveckling är av ondo. Allt är ande, och det andliga tänkandet tar alltmer form i de maskiner och apparater som arbetas fram. Det är inte endast våra datorer som framvisar detta, ur bandspelarnas alltmer fulländade teknik skriver anden in sin erkännande bekräftelse på detta. Filmen går mot sin tredimensionella fullkomning bevisande det vi lär i Gral att rummets dimension har blivit erövrade kunskap. Detta sagt om man vill stanna vid vad den enskilda människan direkt beröres av. Går vi till de utomplanetariska projekten, säger de oss att portarna allt vidare slås upp mot en yttervärld, där vi får lära känna andra planeters inneboende. Det får ske, när vi lärt älska alla, förr än detta uppnåtts, kan vi inte möta dem.

Vi skall lära förstå att anden genomtränger materien, ger den liv och omformar den för högre utveckling. Ju mer av entusiasm vi skänker åt detta, som nu håller på att utvecklas mot förhöjd frekvens, dess mer av välsignelse bringar det. När vi lärt omfatta allt med vårt jagmedvetande, tränga in i och leda skeendet rätt med vår tanke, kommer en utveckling att påskyndas, som länge nog legat i tråde på grund av mänsklig brist på självtillit på vissa punkter.

Det gäller tilltro till egen förmåga att bli kvitt de neddragande krafterna i vår natur, övertygelse att Lucifers dagar är till ända, längtan efter det nya, som skall bryta ned det förgångna, det ut rangerade.

Det är viljan att åstadkomma förändringar, som är den kraftkälla, varur verksamheten framväxer. Med okuvlig energi skall allt detta gripas. Offervilja måste finnas, klar insikt att starten i varje företag är det mest krävande, men att rätt framgång vinnes, om tveksamhet inte får rum i ens väsen.

Detta skall vi lära. Att angripa varje svårighet utan tvekan, inte böja oss för deras argument, som ser det omöjliga i varje nyskapande tanke, aldrig låta oss nedslås av motgången. Lyckas vi med detta, så leder vi in det starka, övermäktiga, andliga i verket och förnimmar lyftningen mot nya vidder. Ingen som ger sig hän åt det andliga arbetet blir undanhållen denna allt starkare känsla av att man är på rätt väg. Hindren faller så småningom bort, och det är som om de aldrig funnits.

Så skall mänskligheten gå från klarhet till klarhet, föras genom utvecklingens sfärer upp mot det övermänskliga tillståndet, bli mästare. Detta gäller dem, som är färdiga, dem om vilka det sägs i bibeln, att de har tecknet på sin panna. Och de är många till antalet, många fler än de flesta tänker sig.

RYMDENS DIMENSION - TALET 1

Talet 1 är alla tal, så lyder regeln. Det är ock rymdens dimension i dess oändlighetsform.

De flesta människor sammanställer begreppet talens oändlighet med en i det oändliga utsträckt räcka tal, som ökar i storlek utan slut. Men ingen har sagt att tänkandet måste gå den vägen. Vi kan ändra riktning och från vilket tal som helst sikta mot talet 1. Längre kommer vi inte, där är vägen slut.

Om någon tänker sig en uppdelning i mindre enheter, i decimaler, som fortsättning nedåt, ledes han fel, ty där inträder istället en vändning i motsatt riktning. Det utmärkande för varje helt tal, som hela den långa räckan av tal är sammansatt av, är just dess odelade tillstånd, en uppdelning blir polariteten till detta. Då får vi en spegelbild av de hela talen, som i sin mångfald ryms i talet 1. Ty så som alla tal ryms i talet 1, så ryms också alla tals samtliga delar i detta tal.

Vi övergår till rymdens dimension i dess oändlighetstillstånd. En tingens oändlighet är samma slag av enhet som talet 1, det är egenskap. Uttagna ur oändlighetsserien framträder de ändliga tingen. De är delar av samma oändlighet, men deras lösgörande förminskar inte oändligheten, den är intakt. Om vi däremot tar ut en hundradel ur talet 1, minskar vi detta tal till 0,99. Vad har då skett, och varibestår skillnaden mellan de båda betraktelsesätten?

Talet 1 kan antingen ses som ett oändligt tal - det är dess egenskap - eller som manifesterat siffertal, det ändliga talet. När vi tar ut det ändliga ur det oändliga förvandlar vi tingets oändlighetsform, dess egenskap, till manifestation. När vi tar ut en hundradel ur talet 1, är de båda faktorerna redan manifesterade i sinnvärlden. Vi säger att talet 1 i sig självt är ett oändligt tal, och att det innehåller den oändliga räckan av siffertal. I den bemärkelsen blir talet 1 ett egenskapsord. Ett ting, som är manifesterat äger inte bestånd genom tiderna, ty det manifesterade är alltid ändligt, men det har potensen till en återgång till egenskapsformen. Egenskapen 1 är omanifesterad.

För att ge förklaring på det sagda, att talet 1 kan ses dels som oändlighetsbegrepp dels som manifesterat siffertal, gör vi en jämförelse med det kollektiva begreppet "ko". Det är ett egenskapsord, omfattar en oändlighet av kor i en ko. Ur detta begrepp kan vi ta ut en bestämd ko som betar på ängen. Det kollektiva begreppet "ko" minskar dock inte i värde genom detta ej heller i antal. Ty oändlighetsbegreppet "ko" är där endast manifesterat, det har gjorts ändligt. I det kollektiva ordet "ko" finns "alla kor", det är en oändlig räcka med kor, och det singulara ordet "ko" täcker begreppet "alla kor". I denna enhet lever mångfalden. Egenskapsordet "ko" och det ändliga begreppet en "ko på ängen" har samma form, så som de båda siffertalen 1 har samma form, men betecknar olika ting, dels alla tal, dels siffran 1, ändlig och således delbar, möjlig att förminska. Utökade med nya tal blir enheten 1 nya enheter av oändlighetskaraktär, som kan bearbetas sedan de manifesterats, på samma sätt som kon på ängen.

Vart leder då detta vetande? - På samma sätt som vi, när vi beskådar stjärnvärlden lätt grips av svindel inför dess storhet, kan siffertalens oändliga mångfald skrämja oss. Men erfarenheten att det oändliga universum, utsträckt i det rum, som det själv skapat för sitt framträdande, återgår till egenskapen rymd utan utsträckning vid kretsloppets fullbordan, och kvarstår som en enhet i alltets enhet i bindupunkten - ger trygghet i känslan av den oändliga visheten i Skaparens tanke. Begreppet enhet ger samma trygghetskänsla som tron på en enda allt omfattande Gudom till skillnad från den antika föreställningen om en lång rad av Gudar av olika slag och valör.

KÄRLEK - VISHET

Människan vet i regel alldeles för litet om den makt som ligger i tanken. Vise män har försökt lära henne det, men oftast har mödan varit förgäves. Förströdd har hon lyssnat, och så har hon glömt vad som sagts. Kraften i hennes andliga väsen, denna väldiga tillgång, blir aldrig utnyttjad. Hur skall då undervisningen utformas, för att om möjligt ge bättre resultat?

Med utgångspunkt från Viljan, som är den värdefullaste, förnäms- ta och mest upphöjda av alla mänskliga egenskaper, tillhörande högsta ADIplanet, föres Jagmedvetandet **kraftigt** in i bilden. Den- na tvåfald, Viljan + Jagmedvetandet ledes över till Tankens kate- gori, och treklngen Viljekraft, Jagkraft och Tankekraft göres till en enhet, koncentrerad i medvetandet. En tankeform skapas så, den tar form efter tankens innehåll.

Detta är i få ord gången i det hela. Ett krav ställs på männis- kan i detta sammanhang. Som biprodukt till trefalden skall fo- gas renhet i sinnet, ty renhet måste fylla handlingskraften, som består i utsändandet av den skapade tanken. Osjälviskhet måste vara med i spelet. Orsaken till att makten i den mänsk- liga tanken hittills inte rätt uppskattats är luciferkraftens välde över sinnena. Nu är den makten all, nu kan positiv in- ställning till den omgivande världen ta överhand, bli till en vana som befriar.

Nu skall människan vara färdig att lyssna på den sanningen att hon är befriad från den onda makten i sitt inre, därefter kan hon bruka den makt hennes tänkande innehåller. Om hon känner det som om hon inte vore befriad, kommer det an på att reminiscenser från det förgångna dyker upp, dem skall hon skaka bort, de skall ingenting ha att bestämma över henne.

Att hon äger rätt att använda denna makt efter eget gottfinnande, blott hon inte glömmer regeln om sann människokärlek, att denna frihet ges henne, bör sporra till flitigt övande av färdigheten.

Ingen kostnad är förenad med inövandet, inte ens behöver den tid som anslås tas från dagens arbete. Det kan ske under en paus, på tunnelbana eller i buss. Koncentration kan uppövas under många le- diga småstunder.

Vikten av att stärka viljan till tankearbete känner alla till, men hur det framställda skall användas, kan de flesta behöva få anvisning om. Låt oss göra ett försök att tränga djupare in i problemet och få kännedom om det värdefulla i att äga kunskap om

TANKENS MAKT

Vår moderna vetenskap lär oss att all framgång är baserad på hur vår tankeapparat fungerar. Endast det som ur den framkommer, är av värde. Om den kraft, som ligger till grund för tanken, om den vet våra studerade män mycket litet. För den som står fri från allt å- siktstväng framgår det klart att vår tanke är ett redskap fungeran- de efter samma lagar, som råder i de andliga världarna. Det är av största värde att kunna förlita sig på den kraft, som ligger i tän- kandets funktion, och att därav utröna hur långt våra möjligheter sträcker sig.

Låt dock ingen övertyga er att det er hjärna alstrar är av jordiskt ursprung. Stenar kan inte tänka. Det är inte från det hållet våra krafter hämtas. I materien slumrar ännu gudomskraften, den skall ut- kristalliseras innan vi förmår gripa bilden av vad som försiggår i de andliga världarna. Sanningen får långsamt mogna hos människors barn. Men den dag då djupen avslöjat sina hemligheter, skall männis- kosinnet klart ha fattat att det som berättas om i förborgade av-

lagringar, det är av Gud. Ingenting skall dock avslöjas för oss förrän vi mognat, och det är just vad som håller på att ske i dessa dagar, därför kan vi nu med vår tanke följa den process, som utspelas inför våra ögon och för vilken vi hittills varit slutna med ett insegel, ditsatt av Guds egen hand. Hans sätt att verka bland oss skall vi lära känna, och så blir våra frågor besvarade.

Allt det vi fått lära finns i vårt väsen, när vi mognat läggs det öppet fram inför våra ögon. Då framgår det vari vår tanke skiljer sig från det som utgår från höga makters tänkande organ. Vår tanke hör det mentala planet till, det är 3:e principen, men deras är Kärlek-Vishet, 6:e planet, som står det gudomliga närmast. När vi förstår detta, då vet vi att böja oss i vördnad inför kraften i det som utgår från dessa höga sfärer. Det är meningen att vi skall stif- ta bekantskap med dessa väsen, vi skall bli utsatta för deras un- dervisande verksamhet, ty så har det föreskrivits av höga andar i himlar ovan vår förmåga att uppfatta. Blott vi visar oss villiga att acceptera dem, skall detta ske.

Känn värdet av en kunskap given av dem som känner sanningen om tan- kekraften, den skapande kraften, som utgår från vår Fader. Allt som skapats har blivit till genom tanke, skulle då vi, som är målsätt- ningen för allt skapande inte ha denna krafttillgång att använda i hela dess oanade vidd.

Brukad i rätt riktning är denna tankekraft just det som avses med ordet: VARDE. Att skapa genom ordet, det högsta ordet, utsprunget från Skaparkraften, är något som himlarnas andemakter väntar på att få lära oss jordevarelser. Reningsprocesser av stora mått må vi genomgå för att nå dit, luttrade med gudomlig kraft skall vi framträda för att nå målet. När vi förstår vad som verkar i oss kan vi ge oss hän mot det som väntar på att bli utfört inom oss. Skaparkraftens bruk genom tanken förstår vi, när känslan av gu- domlig makt genomsyrat vårt renade väsen.

Så skall vi våga ta språnget ut mot okända mål. Ansvar för följ- derna är vi färdiga att ta, när vi vet det det vi gör är av Gud. Vi vill veta hur detta sker. Kunskapen kommer inte till oss förr- än vi kallar på den. Klarhet vinnes om vi vänder oss till dem som vet mer än vi, och de är att finna i de andliga världarna, som nu- mera öppnats för oss. Deras längtan att nå oss skall vi möta med öp- pet sinne, och så skall samarbete på hög nivå komma till stånd med god verkan för båda parter.

Hälsa vinnes, och livet får ny kraft att utvecklas mot högre mål, när sättet att bemästra naturen i rätt anda inlärts. Stegrad live- kraft ger ny stimulans åt våra arbetsprestationer, och rätt utnytt- jad kan den förhöjda kraften föra oss ut i större sammanhang.

Grönbech: Mystik i Österlandet och Västerlandet:

Styrka och frihet beror på rätt insikt, lär känna livets samman- hang, så kan du bemästra livet, och din tanke ådagalägger sin san- ning genom att ge övertygande resultat.

Yogananda: Mitt liv som yogi:

Om du har sett det oerhörda en enda sekund, men ditt öga inte var rent, har du mist det i samma sekund du såg det. Och ändå har det fött evig, utesäglig längtan i dig.

Det oändliga medvetandet känner ingen fruktan, och det är din oför- gängliga arvedel att komma det oändliga medvetandet allt närmare.

DRÖMMENS TRÄDGÅRD

av GULLI BERGVALL

Kom, låt oss vila här en stund
i denna drömmens trädgård.
Låt oss vila här vid dammens spegel
i vår trädgård byggd av drömmar,
söka himmelsk frid bland träden
som vi sökt med längtans längtan.
Allt det ogripbara
som vi sökte,
griper vi i drömmens spegling.
O, låt oss dröja här
där allt är nära, allt är nu.

Drömda träden speglar sina kronor
i vår damm, som speglar himlen
flytande kontur på vattnet,
vattenträd och vattenblommor.
Allt vävs in i allt.
Djupa rötters starka flöden
under jorden - kronorna mot himlen
och en överjordisk glans omkring dem.

Dröj vid dammens spegel.
Som ett ljusförklarat dunkel
oklart - klart på drömmens vis
ser vi i en spegling - allt.
Allt är nära,
allting strålar samman,
allt är här och allt är nu.
I det ogripbaras fokus,
skärningspunkt av drömmars drömmar
möter oss i starka vågor
himmelsk frid och himmelsk glädje.

Låt oss vila här vid dammens spegel,
i vår trädgård byggd av drömmar.
Vad är sant och vad är drömmar?
frågar du, jag svar då,
att jag tror på drömmens sanning.

UTVECKLING

av SARA BOHLIN

Bomman är en dröm av stenen
och fågeln av blomman.
Ur deras samfällida längtan
steg mänskligheten
som ett rop till det gudomliga.
Av vår djupaste kamp
och våra finaste aningar
föds kanhända en gång
ett storlinjigt släkte:
människosonen.

GRALSKALKEN OCH MORGONDAGEN

Tiden löper snabbt. Gårdagen är i morgon glömd. En bok, som idag ligger främst på bokhandelsdisken, är om några dagar föråldrad. Denna erfarenhet har varje skribent blivit tvingad att göra, därför strävar alla efter att få slut på sin upplaga, innan solen går ned över den.

Det skrivs om de små, nystartade, religiösa grupper, som växer upp likt svampar ur jorden, och i allmänhet förutsäges dem en kort livaktighet. Om frågan skall rätt bedömas får vi studera de riktlinjer, efter vilka dessa grupper arbetar. Flera av dem talar om kontakter med Mästarna, vår världs andliga hierarki. Det är vanskliga argument att framställa, eftersom de flesta kräver bevis för sanningen i dessa påståenden, men för att bevisen skall ge övertygelse fordras ingående studier och kunskap i esoteriska frågor, och det är sådant som tvivlaren sällan är villig tillmötesgå med.

Vad är då Gralsväktarrörelsens målsättning? Svaret ges i Gralskalkens symbol. Gralen riktar den mänskliga tanken in i framtiden samtidigt som den pekar tillbaka på den högtidsdag under Kristi liv, då Han gav sitt löfte till människosläktet att inte svika. Det var när kalken höjdes i nattvardens heliga stund. Symbolen pekar mot framtiden och minner om gångna löften.

Den sökande människan ställer krav. Hon vill äga en fast grund att bygga sin tillit på. Om det nya som skapas fram är grundat på hälleberget, ger detta henne trygghetskänsla. Vad kan vara mer rogivande för tanken än en symbol, som sammanknyter den nya tiden med den förångna? Nattvardskalken ger lika mycket hopp för kommande dagar som krusifixet ger förstämning och bringar hopplöshet in i tänkandet. Nattvardskalken är en fast grund att bygga på, det löfte Han den gången gav, skulle då ha givit oss det vi först i våra dagar har rätt att vänta, ty nu har vi luttrats i ett renande lidande.

Vi har rätt att vänta Kristi återkomst i dessa dagar. När Han kommer, är vi färdiga att gå in för det nya, då är de grupper, som rätt arbetat på att bygga den fasta grunden, redo att ta upp den tanke, som går genom världen med osviklig klarsynthet, meningen att samla all andlig medvetenhet, som blir till DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN.

Den skall ha Gralen som symbol och den skall leda människan rätt, sedan kontakter slutits med främmande världars innevånare, kontakter som kan uppnås, när kärleken till allt liv öppnat de portar, som varit stängda under många och långa årtusenden.

Det är inte meningen att människorna i universums alla boningar skall vara isolerade från varandra, samfärdsel dem emellan skall bli lika naturlig och enkel som en resa över Atlanten är i våra dagar. Mänsklig fåfänga har spärrat vägen för en sådan trafik, övertygelsen att ingen kultur kan vara vår överlägsen, att ingen kan ha kunskap om de färdemedel, som vi nu med möda och otroliga kostnader utarbetar.

Den dag vi erkänner att det finns hjärnor, som känner den kosmiska lagen om Kärlek-Vishet, beredda att undervisa oss, den dagen når vi dessa världar utan att folken blir ruinerade av de skatter vårt utdragna experimenterande måste indriva. Den dagen får vi lära vad de har att ge oss av kosmisk kunskap grundad på tron på den Gudom, som är allt och omfattar allt. Då får vi höja Gralen-Nattvardskalken i ett tempel, som har den UNIVERSELLA RELIGIONEN som grundsten.

forts.

FLYGANDE TEFAT

av SANDOR MARKUS

Den ortodoxa vetenskapen måste så småningom erkänna den högre etern - den talar nu om och arbetar med materia i det fjärde tillståndet, Plasma. Vi måste därför vända oss till den esoteriska vetenskapen för att få upplysning om vad dessa högre nivåer av fysisk materia är, och hur de fungerar. Vår kända värld är bara en återspeglings av dessa högre fysiska nivåer, precis som den fysiska-eteriska världen är en återspeglings av någonting ännu högre.

Var och en som behärskar dessa högre nivåer, de högre eterslagen, behärskar eller kontrollerar även vår fysiska värld. En del av de ofta inträffade el-avbrotten är ett exempel på detta.

Alla elektriska och elektroniska fenomen: TV, Radio, Radar m.m. är beroende av etern.

Medan vetenskapen arbetar sig vidare in i det osynliga gränslandet, hör vi nu sådana termer som över-materia och anti-materia användas för att förklara de observerade fenomenen. Jag anser att dessa termer endast är andra namn för den eteriska materiens olika manifestationer. Uppfattningen om anti-materia som en polarisk motsats till materia kommer att hjälpa oss att identifiera anti-gravitationskraften som den polariska motsatsen till gravitationskraften.

Problemet för vetenskapen kommer att bli hur denna kraft kan fås att fungera under kontroll inom vår planets område.

Det är ett välkänt faktum att vår vetenskap består av några få grundfakta plus en stor mängd hypoteser som bundits samman med ett stort antal korrektions- och störningsfaktorer. Vi har många motsatsförhållanden i vår vetenskap, men istället för att i dem se Naturens varning att det är något som är fel med våra teorier, placerar vi dem i bakgrunden och vänder våra tankar till sådana ting, som framstår som mera följdriktiga.

Vi har missat många sanningar och när vi nu har detta faktum framför oss att rymdfärder kan företagas på annat sätt än med raketer, är vi inte situationen vuxna. Istället för att lära av våra rymdvänner, som kommer till oss från andra världar, förnekar vi dem och hoppas på att de skall ge sig iväg.

Vi vet att gravitationen inte alls är vad Newton föreställde sig; istället för att vara en grundkraft i naturen är den en härledd funktion, och är resultatet av ett dynamiskt tillstånd, inte ett statiskt sådant.

Många bland vetenskapens folk är införstådda med att det är möjligt att skapa artificiell gravitation (inte centrifugalkraft) och att åstadkomma ändringar i jordens gravitationsfält.

Nästa steg för vetenskapen blir att lära känna de bakomliggande lagarna och att göra det nödvändiga forskningsarbetet som erfordras för att kunna omsätta teorin till fungerande maskiner.

Om bara en liten del av de pengar, som läggs ut på raketer, istället användes till forskning rörande kontroll över gravitationen, är jag övertygad om att vi skulle, med de Flygande Tefaten som förebilder, mycket tidigare och säkrare än med raketer kunna förena oss med våra rymdvänner.

forts. i nästa nr.

OM ONDA MAKTERS BESÖK PÅ VÅR JORD

Vi skriver år 1970. De år som omsluter 70-talet kommer att bli år av stora, vittfamnande omgestaltningar i vår världs historia. Ett stort antal människor befinner sig i ett slags hetstillstånd utan möjlighet att rätt orientera sig i det samhälle de infogats i. Svårigheterna att finna nöjaktiga svar på alla frågor bara ökar för varje dag. Myndigheternas vägran att lyfta på förlåten och öppet erkänna att de är väl förtrogna med det faktum, att farkoster från främmande världar med mänskliga varelser ombörd besöker oss, gör den sanningstörstande desperat. Varför detta hemlighetsmakeri?

Resultatet av all osäkerhet om rätta förhållandet, med myndigheternas tystnad som spärrhake, blir en ryktesflora som skadar dem som kommit för att bistå oss.

Så florerar ett envist rykte att onda, illasinnade väsen gått ned i UFO och landat för att sprida skräck bland befolkningen. Ryktet vidhåller bestämt att dessa varelser omgivits av ett kraftfält och utsänt kraftstrålar så starka att fullvuxna personer dragits in mot dem och psykiskt påverkats, samt att hjärtbesvär uppstått som följd av den elektriska kraftens påverkan.

Nu frågar vi oss, hur skulle dessa UFO ha kunnat komma igenom den spärr, som modersskeppen i stratosfären runt vår jord bildar? Ständigt är spaningsfarkoster från dem utsända för att snappa upp varje misstänkt fall av lägre stående makters farkoster, som försöker tränga sig in i vår atmosfär. Deras radar är så mycket mer fulländad jämförd med vår motsvarighet, som deras färdemedel är överlägsna våra jetplan i konstruktion. - Svaret är att ingen slipper igenom. Ingen illasinnad kan tränga igenom de positiva krafter, som i dessa dagar beskyddar oss villigt och självupppoffrande, trots våra regeringars envisa vägran att erkänna deras närvaro.

Vilka är då dessa ondsinta väsen, som uppträder astralt än här än där på jorden?

Det är de i vår underjordiska värld levande halvmänniskorna, som nu genom förändringarna i jordens vibrationsfrekvens tvingats lämna det som varit deras hemvist sedan årtusenden tillbaka, och nu går ut att blotta sin existens för jordens barn.

I Johannes Uppenbarelse 9:e kapitel berättas om hur Johannes såg dem likt gräshoppsvärmor komma upp ur jorden. Varför har vi då aldrig vetat om deras existens? Därför att människan aldrig gjort ett effektivt försök att tolka det som bibeln säger om dem, ej heller har hon någonsin trott på vår gudasagas sanna berättelser, sanna i den mån vi lyckas läsa andemeningen bakom orden.

Låt oss gå tillbaka i tiden och se hur de i länge sedan svunna dagar gjorde sitt inträde på vår jord. Under lemuriska tidens sista skede, då jordens befolkning till följd av de stora katastroferna starkt reducerats, låg nuvarande Nordamerika öde. Stora skogar med allehanda vilda djur utbreddes sig från norr till söder, från öster till väster.

Då sändes i stora kontingenter från Venus högtstående människor, som utplacerades över hela detta vida land med uppgift att bruka det och skänka av sin kultur åt vår jords människor. Detta var de ursprungliga indianerna, varav inkafolket är en kvarvarande rest. De fyllde landet och följde till att börja med sin hemplanets tros-
slagar; den Store Anden var föremål för deras dyrkan.

Till dem sändes en stor grupp av den djurart, som från hierarkiens sida var så behandlade, att de genom inkarnation kunde övergå till människoriket. Deras kromosomer var i de högre kropparna (alla högre

kroppar är exakta kopior av de lägre i resp. plans materieförm) preparerade för ett sådant inträde. Till sitt yttre var de ett mellanting mellan djur och människa, men utrustade med högre astral begåvning än hon och så tillvida överlägsna henne. De äger förmåga att göra sig osynliga genom att höja sina vibrationer, de kan på så sätt ock gå genom fast materia, förflytta sig tidlöst utan transportmedel, ikläda sig olika skepnader, människoliknande eller helt olika oss.

Dessa halvmänniskor - vi kan kalla dem så - skulle övergå i mänskliga rasen, så var det meningen, men de blev, tvärt emot vad som är utmärkande för djurens släkte, här på jorden gripna av den just då i maktställning framträdande luciferiska kraften. Samma sak hände med de något tidigare anlända indianerna.

Effekten blev skrämmande. Med de kunskaper dessa halvmänniskor ägde, var faran stor att världen skulle ta obotlig skada av deras framfart. Av vår jords hierarki blev de därför instängda i underjorden utan möjlighet att komma åter till jordens yta. Samtidigt blev portarna till rymden stängda, besök på de andra planeterna blev inte längre tillåtet. Allt detta var nödvändiga åtgärder för att skydda omgivningen från att infekteras av den smittsamma luciferkraften.

Ingången till deras rike är belägen i Sydpolen. De byggde gångar i underjorden, vars stora håligheter de utnyttjade. Stundom blir de sedda av jordemänniskan, som skräms av deras utseende, så olik det vi är förtrogna med. I gruvschakt instängda arbetare har sett dem, de är nyfikna men skygga, de är ofarliga, förgriper sig inte på människan. Snömannen i Himalaya är en välkänd variation av detta släkte.

I vår gudelära har de blivit behandlade som det ondas tredje princip, herrar över de mänskliga sjukdomarna och dödsrikets bevakare. Underjorden blev Hel, eller som det kallas i kristna läran Helvetet. Det var dit de döda förpassades, de som dött i sotsäng enligt asaläran, då däremot den i strid fallne fördes till gudarnas boning, Asgård eller Valhall.

Detta släkte levde sitt liv utan kunskap om rätt och orätt, gott och ont. De har i mindre skaror kommit upp till jordeliv under de stora omvälvningsepokerna i jordens historia. Så är första Moseboks berättelse om Adam skildringen av en sådan grupp. Att så kunde ske berodde på att de var preparerade för inträde som människor bland jordens barn. Vid det tillfället gällde det nämligen dem, som i underjorden utvecklats till fullvärdiga människor.

De fick lämna sin hemvist och komma upp till jordytan för att lära känna skillnaden mellan gott och ont genom att äta av Kunskapens träd. Gud blåste in luft i Adam, läser vi, det betyder att de började andas jordens luft från att tidigare ha levat av eter, varav underjorden är fylld. Häri ligger hemligheten med Adams framträdande som fullvuxen människa, en man som aldrig genomgått barnåldern på jordens yta. Solen fick de lära känna. Dock får ingen tro att underjordens salar är mörka, där är ljus av kosmiskt slag.

Dessa väsen skall vid den väntade stora utgallringen i samband med kommande katastrofer i sin helhet lämna underjorden, inte för att befolka jordens yta, utan för att bli överflyttade till annan planet, tillhörande det nu till lägsta planet nedstigande människosläktet, där livsbetingelserna är väl lämpade för dem. Innan detta skett kommer de att visa sig för många bland jordens barn, som är utrustade med astralsyn. De skall mötas med kärlek, ty de vet inte av något ont, men deras framträdande verkar så, just på grund av deras annorlunda utseende.

Det är okunnigheten som utgör största faran, när sådana händelser inträffar som dessa varelsers utspridande över jorden. Eftersom den astrala synen vaknat till liv hos ett flertal av människors barn under sista tiden, händer det allt oftare att de blir sedda av dem. Särskilt behöver barn bli upplysta om rätta förhållandet, ty den hemligstämpel som drabbat alla dessa företeelser, gör att barnen behåller det upplevda inom sig till stor skada för deras nervsystem. Egen erfarenhet av barn som räddats från ängslan på grund av möte med väsen i fågelhamn som astralt visat sig för dem, gör det angeläget för mig att dra fram denna sak i ljuset. Om kunskap om rätta förhållandet sprids kan mycken skada avvärijas. Det man förstår kan accepteras.

Det faktum att de ofta uppenbarar sig i UFO, kommer den frågan att ställas, varifrån de får dessa färdredskap. - Vid Sydpolen finns dessa UFO stationerade för deras räkning alltsedan en tid, då portarna var öppna för mänskliga varelser från Pluto och liknande planeter att tränga in till oss. Det var innan modersskeppen stängde vägen, ty sedan de utplacerats till vårt skydd av högtstående, utomplanetariska väsen kan inga illasinnade utifrån nå oss. Den spärr dessa modersskepp bildar är fullt verksam och de elektriska utstrålningarna från dem så starka att icke önskvärda besökare knappast tar risken att råka ut för dem.

När ni därför hör talas om utomplanetariska besök, vars bemanning skrämmar sina offer eller annars skadar någon, vet då att det är vår egen jords inre som öppnat portarna för sina innevånare.